

Leren van leeftijdsgenoten

Behalve via pleegzorg helpt Spirit kinderen en ouders ook op andere manieren. In de Leer- en leefgroepen verblijven kinderen die (tijdelijk) niet thuis kunnen wonen, zoals Yamihlia en Cuba. Zij vertellen over hun groep.

Yamihlia (13) is negen keer verhuisd. Ze woonde in twee tehuizen en in verschillende pleeggezinnen. Haar langste tijd bij een pleeggezin was drie jaar. Yamihlia: 'Ik kon niet blijven omdat ik agressief was. Als mensen iets over mijn familie zeggen, ga ik schreeuwen, slaan en heel hard huilen.'

'Ik woon een jaar in de leefgroep. Doordeweeks ben ik hier en van vrijdag tot en met maandag bij mijn moeder. Ze zijn nog aan het onderzoeken of ik helemaal terug kan naar mijn moeder. Het fijne is dat ik hier een dak boven mijn hoofd heb. Maar echt leuk vind ik het niet. Ik ben de jongste, dus er zijn niet veel anderen om mee te spelen. Eerst was Alberta er nog, we hadden veel lol samen. Maar zij woont weer bij haar moeder.

In de leefgroep heb ik een vaste mentor met wie ik kan praten als ik ergens mee zit. Met de meeste groepsleiders kan ik wel goed opschieten, niet met iedereen. Het minst leuk vind ik dat ik op woensdag de tafel moet dekken en op vrijdag de pannen en schalen moet schoonmaken. En extra taken, zoals de trap boenen. Samen eten is wel leuk. Ik houd van toetjes maken en van cake, taarten en pannenkoeken bakken. Dat doe ik vaak bij mijn moeder. Zij zet dan muziek op.

Ik zit op streetdance, elke donderdag van half zes tot half zeven in de Wibautstraat. In mijn kamer oefen ik iedere dag alle pasjes. Het meest luister ik naar Ariana Grande en Nicki Minaj, maar ook naar Beyoncé en Rihanna. Het is eigenlijk te veel om op te noemen. Later wil ik het liefst professioneel danser worden bij Rihanna. Alleen is zij dan al heel oud, in de dertig.

Verder is het hier net als ergens anders. Je staat op, eet je ontbijt, gaat naar school en komt weer thuis. Dan maak je huiswerk, ga je eten en chillen. Ik moet om negen uur naar boven en om half tien gaan slapen. Ik heb geen tv op mijn kamer, dus meestal lees ik een meidenmagazine of een boek. Nu lees ik "Dagboek van een muts". Het belangrijkste wat ik in de groep heb, is een foto van toen ik twee jaar was. Daarop zit ik in bad en kijk ik naar mijn moeder. Als ik die foto zie, denk ik terug aan fijne dingen. Dat ik met mijn moeder speelde in de sneeuw. Of aan mijn eerste basisschool in Geuzenveld. Als ik naar die foto kijk, voelt het alsof ik thuis ben, maar dan in mijn kamer.

Ik heb nog wel een tip voor pleegouders. Ze moeten chill zijn, niet te veel stressen. Laat het gaan. En pleegkinderen? Die moeten luisteren en niet te bijdehand doen.'

Yamihlia en Cuba

Cuba (17) groeide op in Manchester en kwam op haar tiende met haar vader en zusje naar Nederland. Afwisselend woonde ze bij haar vader, bij pleegmoeder Monique en in een leefgroep.

'Ik heb al eerder in een leefgroep gewoond, in een "Beter met Thuis". Daar was het zóó leuk. Ik heb er mijn allerbeste vriendin leren kennen. En ik ken nog steeds iedereen van onze groep. Het was één familie en ik was de jongste, de rest was 15, 16, 17 jaar. Natuurlijk waren er wel ruzies. Had de één een ochtendhumeur en wilde een ander 's avonds niet slapen. Maar we hadden ook veel lol.

Na Beter met Thuis ging ik weer bij mijn vader wonen. Dat heb ik aardig lang volgehouden, zo'n drie jaar. Tot afgelopen Pasen. Mijn vader spreekt een andere taal dan onze maatschappij. Zijn regels en manier van doen klikken niet met wat wij buiten meemaken, snap je? En omdat ik de oudste ben, ligt de druk op mij. Ik ga in discussie over dingen waar ik het niet mee eens ben, wil altijd weten waarom. Het gekke is: mijn vader heeft mij dat zelf geleerd. Maar nu kan hij er niet tegen.

Ik ben inmiddels twee maanden hier en logeer af en toe bij mijn pleegmoeder Monique. De leiding en de kinderen zijn leuk. Als je in een groep woont, heb je de vrijheid om jezelf te zijn en je te ontwikkelen. Je leert van elkaar hoe je met situaties moet omgaan. Ik was bijvoorbeeld laatst bij mijn vriend blijven slapen, terwijl dat niet de afspraak was met mijn pleegmoeder. Zij was boos. Terwijl ik dacht: no big deal. Toen ik het er met anderen op de groep over had, kwam ik achter veel meer kanten van het verhaal. En begon ik beter te begrijpen waarom ik fout zat. Iemand zei: "Je moet ook begrijpen dat het haar persoonlijk raakt. Je zegt eigenlijk: 'Ik heb dikke vette schijt aan je'." Zo had ik het nog niet bekeken. Iedereen bekijkt situaties van een andere

kant en daar leer je van. Wat ik hier minder leuk vind, is dat de kinderen niet serieus zijn en geen doel voor ogen hebben. Daardoor raken ze soms gefrustreerd. Aan de andere kant, ik zit hier niet voor hen, ik kan alleen maar de goede dingen meenemen. Ik doe nu de vierde van de Havo. En ik wil zo snel mogelijk zelfstandig wonen, bijvoorbeeld in een satellietpand (zelfstandige woning voor jongeren, met ambulante begeleiding van Spirit, red.) Weet je, veel mensen kijken met een negatieve blik naar een leefgroep. Alsof het een speeltuin is, te vrij. Maar je leert het beste van leeftijdsgenoten, omdat je met hen meer op dezelfde lijn zit dan met ouderen.'

Wat is een Leer- en leefgroep?

In een Leer- en leefgroep wonen acht kinderen tussen de acht en 18 jaar die (tijdelijk) niet bij hun (pleeg)ouders kunnen wonen vanwege voortduurende conflicten en/of een ontworpen thuissituatie. In die periode wordt hun toekomstperspectief onderzocht. Soms is dat terugkeer naar huis, in andere gevallen gaan kinderen (terug) naar een pleeggezin, naar een gezinshuis of is een zelfstandige woonruimte de beste oplossing. In de Leer- en leefgroep werkt het kind samen met de (pleeg)ouders en het netwerk naar dat toekomstperspectief toe. De pedagogisch medewerkers helpen hen hierbij.